

SZENT ISTVÁN VÉRNÖKE

Soroksár - Újtelepi plébánia lapja

2009 szeptember-október, Szent Mihály-Mindszent hava

Kedves Újtelepi lakótársunk!

Szeretettel köszöntöm Önt és családját az újtelepi Szent István Plébánia plébánosaként. Fogadja szeretettel ezt az újságot, amit időnként eljuttatunk önnek. Nem szeretnénk tolatkodni vele. Sok szórólapot kap az ember mostanában, van amelyiken vásárlásra buzdítanak, van amelyiken

meg szeretnének nyerni bennünket valamelyik politikai pártnak, stb.. A mi célunk nem ilyen, mi valami egész más léggört szeretnénk közvetíteni ezzel az újsággal, olyasmiről tudósítunk, ami nem politika és nem fogyasztás, pont az ellenkezője. Mi a szeretetről, egymás megértéséről, elfo-

gadásáról, és önzetlen, nagylelkű szolgálatokról szeretnénk tudósítani. Ez manapság ritka, és ezért tartjuk fontosnak ennek a szerény hangnak a megszólaltatását.

Hét éves a templomunk, 2002 október közepén vettük birtokba (ennek az évfordulóját ünnepeljük az októberi búcsúnkon), azzal a szándékkal, hogy Isten háza lesz közöttünk. Isten háza a béke háza, a szeretet háza, az egység háza. Annak a jeleként áll itt ez az épület (amit sokan felkeresnek az ország különböző tájairól is), hogy van ami minden embert összeköt, van amiben közösek vagyunk. A torony 41 méteres

magasságával fölé emelkedik házainknak, felmutat egy embert, Máriát, aki fölé tudott emelkedni mindennapos gondjainak, és képes volt másokért lenni. Ha feltekintünk rá, jusson eszünkbe az, hogy mi is valami többre vagyunk hivatva, ebben vagyunk közösek.

Templomunk hét éves fennállása alatt 250 keresztelő volt, 175 gyermek volt itt elsőáldozó, több felnőtt is, 75-en bérmálkoztak, sokan kötöttek itt házasságot, sokan fordultak itt meg temetésekben, hiszen altemplomunkban (temetőnkben) 180 elhunyt testvérünk urnáját őrizzük. Vasárnaponként kb. 400 fő gyűlik itt össze a Szentmiséken. Ezek a számok természetesen keveset mondanak arról, ami valójában történik itt.

Ami igazán különleges, az az hogy épül itt egy lelki templom is, élő kövekből. Ezt az építkezést a Szentlélek végzi, aki ott fúj ahol

akar, nem köti őt semmi, kopogtat a szívünk ajtaján, és tisztelettel vár a bebocsátásra. Ő az aki fel tud emelni, aki testvérré tud tenni, aki felnyitja a szemünket arra, amiben egyek vagyunk. Erről az építkezésről szeretnénk hírt adni újságunkkal időnként. Családokról, közös-

ségekről, kezdeményezésekről, ünnepekről, gyerekekről, fiatalokról, felnőttekről, idősekről, akik-amik részei ennek a lelki templomnak.

Ez a lelki templom sohasem lesz kész, mindig nyitott, mindig tovább építhető, szépíthető, mindenki alakít rajta hitével, szolgálatával, személyiségével. Minden évben megcsodáljuk, mert mindig más, tavaly karácsonykor

például majdnem 100 olyan testvérünkkel gyűltünk össze, akik abban az évben komoly szolgálatokat tettek a közösségnek. De nem csak ők építik ezt a különleges épületet, hanem az is aki imájával, jelenlétével, egyszerűen csak jelen van itt. Szeretnénk tudósítani tehát erről az építkezésről, mert talán ez is reményt ad, olyasmit mutat meg a világból, ami jelen van, része a világnak, de amit sokszor mégsem veszünk észre.

Szeretettel: Király Attila plébános

Mária, a papok édesanyja

Parádi Gyula atya átélte az üldöztetés évtizedeit, de az üldözői ellen nem maradt benne harag vagy keserűség. Viszont izzik a levegő, ha Krisztus egyházáért szót emel. Ő lesz októberi búcsúnk meghívott vendége, ünnepi szentmisénk főcelebránsa, ez alkalomból szeretnénk egy kicsit bemutatni őt.

-1948-ban egy első éves szeminarista mit tudhatott Fatimáról?

-Mindent! Hiszen mi ebben éltünk, erre neveltek bennünket. Fatima és Lourdes, a Mária-jelenések és -üzenetek legfontosabb helyszínei voltak. Bár a nők körében a Mária-tisztelet jobban elterjedt, nekünk, papoknak Ő az édesanyánk.

-Milyen volt a légkör Esztergomban akkortájt?

-Kiváló tanáraink voltak, akikre felnézhattunk. Csak a példa kedvéért: Nemeshegyi Péter jezsuita volt az első cserkész tisztem, Erdős Mátyás a teológia tanárom, Brückner József pedig a szeminárium rektora. Akik ismerhették, ötven-hatvan év távlatából is csodálják sugárzó lelkiségét, nagy tudását, bölcsességét és végtelen türelmét, amellyel tantárgyait, a pasztorálist és a pedagógiát tanította. Ez a tanári kar azért is érdemel különös figyelmet az utókor részéről, mert hősiességgel állt ki főpáστοra, Mindszenty József bíboros hercegprímás mellett az ő elhurcolása, kirakatpere és rágalmazása hosszú évtizedeiben, vállalva a félreállítást, az elnémítást, a rendőrségi megfigyelést, és Brückner atya esetében még az erőszakos halált is. Az egyházmegyének területéről

érkezett kispapok közt anyanyelvük révén sokan értették a német, a szlovák szót. De bármi zajlott a világban, mi mind a szeretet nyelvét beszéltük.

-Mi történt felszentelése után?

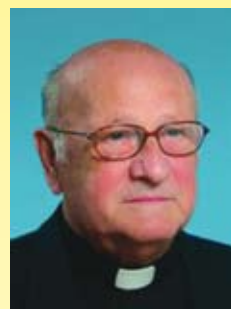
-Több helyen is szolgáltam káplánként, de mivel regnumos pap voltam, igyekeztek eldugni valahol kisebb plébániákon. A feladatunk volt, hogy titkosan, a kommunista rezsim elől elrejtve hozzunk létre közösségeket, melyek földalatti egyházként túlélhetik az üldöztetés idejét. Voltam káplán az Esztergom belvárosi plébánián és plébános Tarjánban, mozgalmas évek voltak.

-Hogy került lengyelek közé Budapesten?

-Lékai bíboros küldött Kőbányára 1976-ban, hogy szedjem össze a lengyel híveket, akiknek régóta kápolnájuk volt ott. Akkor még nem sejtette senki, hogy hamarosan a lengyel válság miatt hirtelen sokan jönnek majd Magyarországra dolgozni. Sosem felejttem el, hogy II. János Pál megválasztása utáni napon ünneplőben mentek a lengyel munkások a Ganzba és más gyárakba dolgozni. Van papánk, mondták. Igen, de nincs pápai himnuszotok, válaszoltam, ugyanis kiderült, hogy ezt az éneket nem ismerték akkor Lengyelországban. Hamarosan lengyelre fordítottuk a magyar változatot.

-Ferencváros díszpolgára lett 1997-ben, miért?

-A nyolcadik és kilencedik kerület az igazi otthonom. Itt születtem és jártam iskolába, majd a kőbányai évek után 1987-től a Bakáts téri templom plébánosaként szolgáltam több mint tíz évig. A díszpolgárságot egy olyan

erdélyi református származású polgármester adta át, akinek már a nagyapja is polgármester volt.

-Igen gazdag életút, de úgy hallottam, még számíthatunk atyára.

-Szomorú kötelességem a nemrég elhunyt Lipp László atya helyettesítése, amíg nem töltik be a helyét. László atyával keveset találkoztam, de fáradhatatlansága és szigorú elhivatottsága ma is tiszteletet ébreszt sokakban.

-Van-e küldetése a magyaroknak Európában?

-Ne szerénykedjünk, nekünk magyaroknak sajátos hivatásunk van, ami történelmi adottságunk, nem véletlenül! Ebben mi tudjuk a legtöbbet nyújtani. És ebben a határon túli magyarok is a segítségünkre vannak. Gondoljuk azt is végig: a Mariazell-i kincstárban lévő Mária-ikon magyar ikon, és a Czesztohowa-i Szűzanya-kép magyar pálos ikon. Az Európai Uniónak tudnia kell, hogy ez a kis nemzet mit hordoz magában, történelmében, milyen nagy személyek ültették el a Szűzanya tiszteletét ebben az „Európa Házban”. Ne kerteljünk, az Európai Unióban nekünk jutott a feladat, hogy a Mária-tiszteletet erősítsük.

Tamási Ferenc

Nyári táborainkról számos beszámolót készítettünk már újságunk fennállása alatt. Idén úgy gondoltuk, nem azt meséljük el milyen programokon, mikor, hányan vettek részt, inkább személyesen szólaltatjuk meg az érintetteket. Íme nyári táboraink szubjektívebb, és – véleményeink szerint – hívebb tükre...

...a táborvezető szemszögéből:

-Hányadik táborod is volt az idei? - kérdezem Maricát, a „kicsik” táborának vezetőjét.

-A hatodik, vagy a hetedik.

-Te találtad meg a feladatot, vagy a feladat talált meg téged?

-Talán inkább az utóbbi. Úgy kezdődött, hogy amikor Szandi, a lányom elkezdett hittanra járni, elkísértem őket hittanos hétvégére, aztán táborba is. Végül valahogy rajtam maradt a feladat.

-Annyira, hogy most már a két nagy gyermeked nem is veled táborozik. Miért folytattad a kicsikkel?

-Mert velük értem meg magam a legjobban. Varázslatos világ az övék: még benne vannak a játéokban, a meseszerűben, beleélik magukat a helyzetekbe, úgy érzem ennek segítségével sokkal több mindent, vagy sokkal jobban meg tudok beszélni, értetni velük, mint a felnőttekkel tudnám.

-Nebezebb volt úgy tábort vezetni, hogy a saját gyermekeid is ott voltak?

-Persze, hiszen nem szüntem meg az édesanyjuk lenni közben, és nem könnyű megtalálni az egyensúlyt a két feladat között. Az a jó vezető, aki a sajátját nem kezeli másként, mint a többiekét. Vagy azokat is a sajátjaként szereti. Nem is olyan jó, ha egy gyerkőcnek ott van az anyukája-apukája a táborban, hiszen a gyerekek maguk is várják, hogy egy kicsit „egyedül” lehessenek. A tábor mindig egy kicsit a leválast segíti, önállóságra nevel.

-Mit tud a tábor, amit nem tud a hittanóra?

-A tábornak az lenne az értelme, hogy megéljük azt, amiről egész évben tanulunk. Megtanuljuk, hogy evés előtt és után imádkozunk, de természetesen nem állhatunk ott a gyermek mellett a hétköznapiokon, hogy na akkor most tényleg elmondja-e. De a táborban együtt megvalósítjuk ezeket a dolgokat, és így megélhetővé válik a keresztény közösség.

-Mi tud nagyon lelombozni, és mikor mondod azt, hogy „na, ezért megérte”?

-Ha a felnőttek között nincs összhang, az nagyon rossz, és azt a gyerekek is mindig megérik. Szerencsére most már van egy jól összehozott csapatunk. Amiért megéri? A gyerekekért.

-Legkedvesebb történeted a nyárról?

-Elterveztük, hogy elmegyünk a kemencei strandra, előtte meg akartuk látogatni a „nagyok” táborát. Út közben egy kis patakra akadunk, tényleg nem volt csak zsebkendőnyi, mégis hatalmas kalandot jelentett a gyerekeknek. Levettük a cipőnket, beleálltunk a kavicsos kis patakba – ehhez azért a mi gyermeki lelkünk is kellett –, a gyerekek rákokat néztek, dagonyáztak, gátat építettek, számtalan jobbnál jobb játékot találtak azon a kis helyen. Úgyhogy végülis nem strandolni mentünk, hanem „patakozni”.

...ahogy a szülők látják:

-Mely táborokban vettetek részt? - kérdezem a nyolcgyermekes édesanyját, Juditot.

-Józsai, a férjem vezető volt a felsősök táborában, a gyermekeink a korosztályuknak megfelelő hittantáborokban voltak, a nagyobbak a biciklis táborban is, és mi együtt a férjemmel és kisebb gyermekeinkkel elmentünk a családos kerékpáros táborba.

-Miben ad többet egy plébániai tábor, mint egy világi szervezésű? Ti miért tartjátok fontosnak a részvételt?

-A családos kerékpáros táborba azért mentünk el, hogy mi, felnőttek is vegyünk részt táborban. Nem elsősorban azért hogy példát mutassunk a gyermekeinknek, hanem mert számunkra is fontos az, hogy itt lehet megélni azt hogy ez a mi családunk, hogy testvérei vagyunk egymásnak. És ez nem csak a jó dolgokat jelenti, hiszen nem könnyű mindig jó testvéreknek lennünk, hanem azt, hogy a nehézségekkel együtt, azokat vállalva is összetartozunk.

-Mit sajátíthatnak el a gyermekeink, egy hittantáborban, amit sehol máshol? Mit kaphatunk tőle mi, felnőttek?

-Nagyon sokat tanulhatunk önmagunkról, hiszen teljesen véletlenszerű, hogy milyen vérmérsékletű, gondolkodású emberekkel kerülünk össze, és a hozzájuk való viszonyunk mindig szembesít bennünket önmagunk fejlődési korlátaival is. De azt is megérezhetjük ebből, hogy ajándékba kaptuk ezeket az embereket erre az időre, Isten ajándékként is tekinthetünk rájuk, ilyen értelemben Istenről is sok mindent megtanulhatunk. Mindig mondjuk a gyermekeinknek, hogy az hogy hogyan fogják magukat érezni a táborban, nagyrészt rajtuk múlik, nem pedig azon, hogy kik lesznek ott. Ezért mi sem kérdezzük meg, mely családok jönnek a táborokba, mert az a tapasztalatunk, hogy nagyon jó társaság jön össze, és Isten ajándékaitól zárnaunk el magunkat, ha azért nem mennénk, mert valakik ott lesznek, vagy nem lesznek ott.

...fiataljaink szemével:

-Mi volt könnyebb: segítőnek lenni a kisebbek táborában, vagy részt venni a saját korosztályotok táborában? – kérdezem Szandit, Dórit és Blankát, akik mindhárman ott voltak az ifjúsági táborban, és az alsós-felső táborokban is.

-Részt venni könnyebb, mint vezetőként – válaszolják szinte kórusban.

-Az alsósoknál folyton figyelni kell, ugyanakkor nem lehet felkészülni mindenre, sok spontán dolog van benne, de valahogy mindig jól jön ki a lépés - mondja Szandi.

-Melyik okoz nagyobb örömet? Hol éreztétek magatokat jobban?

-Mindkettő öröm és élmény – mondja Szandi – csak másképpen, és egyiket se hagynám ki! A kicsiknél a gondoskodás az öröm, jó velük törődni...

...a mi táborunkban meg az együttlét öröme volt nagyon jó – fejezi be a gondolatot Dóri.

-A gimis táborban meg az a jó, hogy alsós korunk óta együtt vagyunk, és csak egyre jobb lesz! – lelkesedik Szandi.

-Igen, a mi társaságunk tényleg olyan jó, hogy tulajdonképpen nem is kellene programok: ha csak úgy összezárnának bennünket egy-két órára, akkor is remekül ellennénk együtt - fűzi hozzá Blanka.

-Miért érdemes a kisebbek táborába is elmenni?

-Mert nagyon jó fejek a kicsik! – vágja rá mosolyogva Blanka – Jó velük foglalkozni!

-Hát igen, meg nekünk az alsós-felső korunk azért nagy „fling” volt, nagyon emlékezetes számunkra, és most azt szeretnénk ha az övék is ilyen jó lenne. Szóval, talán ezt próbáljuk visszaadni a kicsiknek – magyarázza Szandi.

-Ugyanazokat a dalokat énekeljük, ugyanazok az emberek vannak ott, de mégis más mint alsós korunkban volt, és nagyon jó egy kicsit újra átélni – mondja Dóri.

-Milyen a jó táborvezető? Van példaképeitek?

-Én úgy összevegyíteném több emberből – válaszolja Szandi. – Ruti Atiból, aki nagyon jól tud fegyelmezni...

-Igen, meg nevelni, életre nevelni – vág közbe Blanka.

-Anyából (Marica – a szerk. megjegyzése), aki közelebb áll hozzájuk lelkileg, vagy érzelmileg – folytatja Szandi –, meg Adriból, aki képes mindent összefogni.

-Legkedvesebb nyári élményetek?

-Egy alkalommal az alsós és a felsős tábor együtt vett részt a szentmisén. Komolyan mondom: életem egyik legjobb szentmiséje volt! Amikor szentáldozás után mentem vissza a helyemre, láttam, hogy az egyik kisfiú sír, de potyogtak a könnyei! Gondoltam, most vagy valami baja van, vagy az van, amit gondolok, hogy meghatódott a szentmisétől. Később megkérdeztem tőle, és ő lelkesedve azt válaszolta: Nagyon tetszett a mise! Tök jó volt!

...és a legkisebb résztvevők szavaival:

-Mi a jó a bittantáborban, és mitől más mint otthon?

-Az a jó benne, hogy ott van sok barátom...

-Hogy tovább fenn lehet maradni!

-Igen, mert ha valaki elkezd a beszélgetést, akkor már muszáj folytatni...

-És másnap mindig nehezen keltünk föl,...

-És az Attila énekkel ébresztett!

-És menni kellett reggeli tornázni. Pizsamában!

-A főlöcsőknél volt egy patak, és a Marica megengedte, hogy belemenjünk,...

...és ahol nagyon mély volt, nekem ott tetszett a legjobban.

-És a táborban több a mise, és más énekek vannak, és mi is énekelünk.

-Nekem a vízcicsata tetszett a legjobban!!!

-És az volt a csapatunk neve, hogy LKKK!

-És az mit jelent?

-Legyőzhetetlen Kibírhatatlan Katasztrófális Kölykök!!!

Ifjusági oldalak

Út a Czestochowai Szűzanyához

Augusztus 1-én, hajnali 6 órakor a 25 fős magyar csapat már a buszmegállóban gyülekezett. Hosszú út állt előttünk, hiszen busszal és vonattal Varsóba kellett eljutnunk. Az elszánt, és nagyon lelkes csapat a Czestochowai zarándoklatra készült.

A WAPM, amelyen idén plébániánkról hárman vettünk részt egy tíz napos zarándoklat, ami Varsóból indul. A zarándokok 300 kilométert tesznek meg gyalog, hogy Czestochowában a Szűzanya szentképe előtt imádkozhassanak. Lengyelország minden tájáról indulnak zarándoklatok, és mindegyik egy napon érkezik meg a városba. Ezen a zarándoklaton körülbelül 5000 ember szokott részt venni, 17 csapatra osztva. Minden csapatnak van egy színe. A mi csapatunk az arany csapat (Złota) volt.

Az arany csapat 150 főből állt. Volt 25 magyar, három pap, és egy kispap. Az egyik pap, Paweł még Varsóban fogadott minket, magyarokat. Róla azt érdemes tudni, hogy nagyon szereti Magyarországot, és két éve tanul magyarul.

A zarándoklat hangulata nagyon jó volt. A lengyelek az egész utat végigzenélték, és énekelték. Amikor éppen nem szóltak a vidám lengyel dalok a bömbiből, akkor sem unatkozunk, mert minden nap volt egy konferencia, amelyen a kispapunk felolvasott egy nagyon elgondolkodtató szöveget, és aztán beszélt a témáról. Minden nap imádkoztunk rózsafüzéret, amit legtöbbször énekeltünk. A lengyelek nagyon kedvesek voltak, és szívesen beszélgettek velünk, annak ellenére, hogy volt, aki csak pár szót tudott angolul. Minden nap volt egy nagy, közös, össznépi mise, amin mind az 5000 ember részt vett. Esténként, amikor megérkeztünk a „szálláshelyre”, az első dolgunk a sátorállítás, vagy a pajta elfoglalása volt. Minden szálláson nagy szeretettel fogadtak minket, és mindenhol kaptunk forró vizet, hogy csinálhassunk estére

teát, vagy reggelre kávét. Esti imák nagyon hangulatosak voltak. Az utolsó esti imán minden csapat ott volt, és mindenki énekelt. Mivel aznap a mi csapatunk volt az esti ima-felelős, minden dalt elénekeltünk lengyelül, és magyarul is.

Minden nap korán keltünk, de az utolsó nap kifejezetten korai volt az ébresztő. Összepakoltunk, és elindultunk utunk végső állomása felé, Czestochowába, amitől immár csak 12 kilométer választott el. Mikor beértünk a városba, mindenki ünnepelt. Végimentünk a főúton, és közben hangosan énekeltünk lengyelül is, magyarul is. Mikor végül odaértünk a templomhoz, mindenki elcsendesült, és letérdelt. Majd bementünk a kápolnába, ahol ott volt a szentkép, amiért olyan sokat gyalogoltunk. Paweł atyával elimádkoztunk egy Üdvözlégyet magyarul, a magyar egyházért. Felemelő érzés volt tíz nap gyaloglás után elérni a Fekete Madonnához.

Polak, Węgiek, dwa bratanki, i do szabli, i do szklanki. Vagyis lengyel, magyar két jó barát, együtt emel kardot, kupát, úgy-hogy reméljük, hogy egyre több magyarnak támad kedve eljönni a Czestochowai zarándoklatra.

Ifjúsági oldalak

3...2...1...EKSÜN!

A katolikusokat jellemzi az EKSÜN. Az akció. A cselekvés. Csinálni akarunk valamit. Istennel. Együtt. Innen jött a hittanos tábor ötlete, ahol megérezhetjük Isten és egymás szeretetét.

Az első táborunk idén a rárópusztai nagy „közös tábor” volt, rögtön július elején. Az érettségi nyomásától megszabadulva rögtön jól indult a nyaram! A „közös” jelző onnan származik, hogy a tábor résztvevői több plébániáról érkeznek, így például Szemeretelepről, P e s t s z e n t i m r é r ő l , Rákoshegyről, a lőrinci főplébániáról és végül, de nem utolsósorban tőlünk, Soroksár Újtelepről. És ez a sok ember egy hét alatt igazi közösséggé tud formálódni! Persze az elején még nem

mindenkit ismerünk, akik tavaly még nem voltak azok ijedten méregetik a sok új embert, de akik már az előző évben Szögligeten találkoztak, örömmel üdvözlik egymást. És néhány nap alatt úgyszólván összerázódunk a sok KÖZÖS sportolás, éneklés, szentmise, kirándulás, kiscsoportos beszélgetés, akadályverseny, paprikáskrumpli-főzés és tábortűz, vizicsata (na jó ez csak a soroksár-újtelepieké volt) során. Igen, a KÖZÖS szó kiemelkedően fontos. Egy lány sem nyafog, hogy „Jaj ne már!” mikor focizunk és egy fiú sem mondja, hogy „Én aztán nem karaokezok!” mikor a tábortűznél a csapat érdekében énekelni kell. Sőt!

Első hallásra a programok átlagosnak tűnhetnek, de itt derül ki, hogy micsoda szerepe van a közösségnek. Például egy háziasszony számára a paprikáskrumpli főzése kifejezetten

unalmasnak hangozhat, de kiderül, hogy csoportokra bontva verseny keretében milyen izgalmas is lehet, sőt megismerhetjük egymás különös szokásait (néhányuk egész extrém módon

víz helyett teát tesznek bele).

A most következő részt gyengébb idegzetű felnőtteknek nem ajánlom.

A gimisek fantáziája:

Megmutatkozik a vizicsatában, ahol a fiúk bevetik a borotvahabot (történelmi pillanat), a csapatnevek megalakításában (ld.: Félnótások, ami nem a csapattagok elmeállapotára, hanem zenei tudásukra utal vagy pl. a SÜNI (Sok Ütődött Neveletlen Idióta) csapat- az eksün szó feltalálói), és a színes estben is, ahol a csapatok kis színdarabokat adnak elő, Levi szúnyognak öltözve rohángál (napszemüveggel és bottal a kezében), Emeséék feltalálják a polifónt, Bernát nem kapja meg a gumibékát, Füssi Zoli bebizonyítja, hogy ő még mindig Marci atya legnagyobb parodizátora, László pedig felsöpri a koszt és a végén mindenki felrobban (persze nem igaziból).

Remélem senki sem szenvedett mara-

dandó károsodást ennyi infantilisnek tűnő dolog hallatán, de bele kell törődnünk: a gimisek egy külön korosztály, akik már nem teljesen gyerekek, de még nem is teljesen felnőttek. Tehát

képesek komolyan beszélgetni (kivéve, ha Balázs a csoportvezető), szentségimádáson, szentmisen teljes szívvel résztvenni, viszont hasonlóan lelkesen tudnak csinálni bármilyen játékot, hülyeséget. Ellenben a szeretetben egészen felnőttek tudnak lenni, és szerintem nem attól lesz valaki felnőtt, hogy többet nem vizicsatázik, hanem inkább attól, hogy jobban tud szeretni másokat, türelmesebb tud lenni a többi emberrel. És azt

hiszem mi ezalatt az egy hét alatt nagy fejlődésen mentünk keresztül ebből a szempontból. Ezúton is köszönöm ezt Marci, Zsolt és Attila atyáknak, a táborvezetőnknek, Adrinak, és az összes többi vezetőnek.

Kedves újtelepi gimis testvéreink! Szeretettel várunk titeket a szerdai hittanunkra és a jövő nyári táborba!

Szeretettel:

egy egyetemista, aki (reméli, hogy) lélekben mindig gimis marad (de legalábbis addig, amíg a többi mostani gimis is egyetemista nem lesz).

Úgy táncolnék veled...

Bizonyára sokan emlékeznek a televíziós társastánc-tanfolyam zenéjére, talán vannak közöttük olyanok akik kedvet kaptak, és biztos olyanok is, akik sosem merték kipróbálni. A szegénylősebbeknek üzeni Márton Tamás és felesége Szilvia, hogy sosem késő elkezdni, és aki veszi a bátorságot, hogy a Közösségi Ház termébe lépjen, annak itt a remek alkalom: októbertől újra indul a táncitanítás a plébániánkon. Újra – hiszen egy tanévet végigtáncolhattak már velük a lelkes tanulni vágyók. A plébániai táncoktatás múltbeli eredményeiről, élményeiről, és a jövőbeli tervekről beszélgettem a klubvezetővel, Tamással.

- Tudom mit akarsz kérdezni: hogy hogyan jött a gondolat, ugye? – vág elébe a kérdéssemnek Tamás.

- *Hát igen; és hogy „plébániai táncoktatás”?! Nem úgy hangzik egy kicsit, mintha egy extrém sportot emlegetnénk?*

- De igen, bizonyos helyeken nem kaphatna helyet a plébániai programok között, mert egyenlőségjelet tesznek a tánc és a bulizás közé. Ezért is örültem nagyon, hogy itt tarthattam táncórákat: igaz, nem hitéleti program, de nagyon jó közösségformáló erő.

A kérdésed első felére válaszolva: még nem is jártam ebbe a közösségbe, amikor itt már felmerült az igény a társastánc-tanulásra, csak nem volt aki tanítson, és nem volt terem. Amikor idekerültem, mindkettő megoldódott: én elvállaltam az oktatást, és nemsokára felépült a közösségi terem, így már semmi sem akadályozta a tervek

megvalósulását.

- *A másik klasszikus kérdés: mikor kezdted el táncolni?*

Huszonnyolc éves lehettem, amikor megláttam egy plakátot Soroksár főterén, hogy tánciskola indul. Elmentem, hozzám hasonló korú emberek jó társaságát találtam ott, és a lelkesedésemet az is fokozta, hogy nagyon hamar ráéreztem a táncolásra. Azt gondoltam: ha ezt tudom, akkor húsz évvel korábban kezdem el. Az egész hátralévő életemet megváltoztatta ez a találkozás.

- *És hogyan kezdted el tanítani?*

- Egy keresztény ifjúsági klubba jártam, ott kezdtem el, nagy sikere volt.

- *Akárcsak nálunk. Tudtad, hogy a fiatalok táborában két táncal kapcsolatos feladat is volt az akadályversenyen? Nem beszélve ugye a bálokról...*

- Nem tudtam, de nagyon örülök neki. A bálokról persze értesültem, hiszen ott általában én szolgáltatam a zenét. Volt két ifjúsági bál, ezeknél pedig nagyobb múltra tekinthet vissza a Szent István Bál, amit minden februárban rendezünk. Sőt idén még egy bált tartunk, most, szeptember végén, ahol élőzene is lesz, egy kis bemutató a társastáncokból, és alkalmat teremtünk arra is, hogy a néptáncal ismerkedjünk. Boros András fog eljönni hozzánk, ő tartja ebben az évben a tánciskolát, avatott néprajzos, mesterien néptáncol.

- *Táncolni tudni kell?*

- Igen, a tánc jó szabadidős elfoglaltság, de azontúl, hogy az ember megtanul táncolni, még sok mindent kaphat ezen felül is. Az én életemet nagyon megváltoztatta: fejlődött a mozgáskultúráim, javult a zenei ízlésem, tiszteletteljesebb lett a nőkhöz való hozzáállásom. Sőt, a feleségemet is a táncitanítás során ismertem meg, abban a bizonyos közösségben, ahová tanítani jártam. Ezúton is köszönöm neki, hogy társam az életben, és a táncban egyaránt!

Sz. H. E.

TÁNCCHÁZ

Kezdő néptáncoktatás indul októbertől fiatalok és felnőttek részére, kéthetente vasárnaponként, 17 órai kezdettel, két órában, a plébánia új közösségi termében.

A táncot elkezdni sohasem késő!

Bővebb felvilágosítás és jelentkezés a vasárnap reggeli mise után, vagy telefonon.

Minden érdeklődőt szeretettel vár:

**Mártonné Szilvia klubvezető
(285-7020; 30/566-7288)**

Gi(tár)tábor

A nyári „gitáborban” idén is sokat tanultunk. De az akkordok, és a bontás gyakorlása mellett, sok minden másra is szakítottunk időt: a tábortűz melletti párelrablós játékok például különösen hangulatosak voltak. A tábor nagyon jó volt, ezt az utolsó napon megjelenő búcsúkönnyek is bizonyítják.

Álmos kisváros, csendes utcák, júliusi hőség. Beke-rekezőnk egy jelentéktelennek tűnő kis utcába, az ember szinte várná a szocreál „tervezésű” kis teret, három kornyadozó fával, meg lepattogzott festésű padokkal, amiknek csak a támláján üldögél néha egy-két szotyizó vidéki. HELYETTE a bodajkiak ástak egy nagy gödröt, és építettek egy nagyon csinos kis strandot, ahol ingyen fürdözhet minden bodajki, és minden, pancsolásra és kürtös kalácsra éhes gyerekekkel tekerő soroksári biciklista. A kellemes meglepetés tipikus esete.

Ezen a nyáron egy kedves, csendes vidékre kerekeztünk. Ahogy bejártuk a Zselic falvait, egyszerű házak, rendezett porták, csaknem elfeledett magyar állatfajták és csodaszép, skanzenre emlékeztető táj tárult elénk. Egy fafaragó az útszélen, vagy a piciny házikóból kilépő néni, aki vízzel kínált minket, a helybéliek, akik munkájukat félbehagyva siettek segítségünkre, hogy biciklinket megjavítsák. A szegénység és emberség adta harmóniában otthon éreztük magunkat.

Rárópusztai szerelmek

Idén nyáron öt plébánia részvételével ismét összegyűltek gimnazistáink egy sűrű erdő mélyén Palóc-földön, ahol madárdal, gitárszó, ének és ima zengte be életüket. Egy hét, egy kevéske idő az életből, s mennyi minden történt: templomépítés, szentmisék, játék, kovácsolás, főzőverseny, kalácssütés, beszélgetések és esti tábortűzek. Csoda, hogy szerelmek lettek természetbe, zenébe, munkába és emberbe, vagyis igazából Istenbe?!

